

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **R. O.**
bytem X.
zastoupeného advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským
se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2018, č. j. JMK 27282/2019, sp. zn. S-JMK 22704/2019/OD/No,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností („magistrát“) rozhodnutím ze dne 13. 12. 2018, č. j. ODSČ-44584/17-56 („rozhodnutí magistrátu“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Tohoto

přestupku se žalobce dopustil tím, že při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (Brno, ulice Sokolova v blízkosti č. 2b). V úseku, kde nejvyšší povolená rychlost je 50 km/h, mu policisté naměřili rychlost 68 km/h (± 3 km/h). Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Magistrát mu za to uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Žalovaný jeho odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 21. 12. 2018, č. j. JMK 27282/2019, sp. zn. S-JMK 22704/2019/OD/No („rozhodnutí žalovaného“).

II. Žaloba a vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalobce opakuje své námitky uplatněné v odvolání, s nimiž se podle něj žalovaný dostatečně nevypořádal. Předně namítá nesprávný procesní postup žalovaného v souvislosti s námitkou podjatosti úřední osoby, kterou žalobce uplatnil v řízení u magistrátu i v odvolacím řízení. Nezákonný postup magistrátu spatřuje v tom, že dne 22. 10. 2018 proběhlo ústní jednání, přestože žalobce před jeho konáním uplatnil námitku podjatosti pověřené úřední osoby. O této námitce magistrát rozhodl až poté, co proběhlo ústní jednání. Nezákonným byl i postup žalovaného, proti kterému žalobce také uplatnil námitku podjatost. Žalovaný o ní ale vůbec nerozhodl.
4. Správní orgány neprokázaly zavinění žalobce. Nedostatečně také zdůvodnily naplnění materiální stránky přestupku. Z rozhodnutí vůbec nevyplyvá, kolik se v daném místě a v danou dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, které mohl žalobce ohrozit či omezit svým tvrzeným jednáním. Správní orgány se vůbec nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě.
5. Žalobce se nemohl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Neúčastnil se ústního jednání, a proto předpokládal, že jej magistrát dodatečně vyzve k seznámení s podklady.
6. K pochybení došlo také při posouzení správnosti měření rychlosti. Rozhodnutí magistrátu nepopisuje, jakým způsobem předmětný rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla. Žalobce na tento nedostatek upozornil, žalovaný ho však nenapravil. Do spisu nezaložil ani návod k použití daného rychloměru. Z rozhodnutí nevyplyvá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, či kdo je kde archivuje. Ve správním spisu není jediný důkaz, že by došlo k překročení rychlosti na místě, které uvedl magistrát a žalovaný. Fotodokumentace ve správním spisu je z jiného místa.
7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se všemi uplatňovanými námitkami se již vypořádal v rámci odvolacího řízení. Námitku podjatosti vznesl žalobce pouze účelově, ve snaze oddálit vydání rozhodnutí. Nejdříve ji poslal e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu. Toto podání doplnil písemně - opět bez podpisu - až v den konání ústního jednání. Magistrát proto neměl prostor na ni reagovat. Poté, co žalobce své podání doplnil o chybějící podpis, magistrát o námitce podjatosti řádně rozhodl. Zcela nedůvodná byla i

námítka podjatosti úřední osoby žalovaného, kterou žalobce uplatnil v době, kdy ještě žalovaný žádnou oprávněnou osobu neurčil. Proto žalovaný o této námitce nerozhodoval.

8. Magistrát poučil žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí po ústním jednání. Poté již magistrát neprováděl další dokazování. Nebylo proto nutné opětovně žalobce upozornit na právo seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí.
9. Z podkladů rozhodnutí je jednoznačné, že žalobce se dopustil předmětného přestupku. Žalovaný nemá pochybnosti o věrohodnosti podkladů, které pořídili příslušníci Městské policie Brno. Měření rychlosti prováděl proškolený strážník. Magistrát měl k dispozici ověřovací list k rychloměru, kterým policista žalobci naměřil překročení povolené rychlosti. Provádění dalších důkazů, které žalobce navrhoval, by bylo nadbytečné.
10. Ve vztahu k otázce zavinění se žalovaný ztotožnil se závěry magistrátu. Přestupku se žalobce dopustil z nevědomé nedbalosti. Nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Magistrát také přezkoumatelně zdůvodnil naplnění materiální stránky přestupku. Žalobce porušil zájem, kterým je organizace dopravy na určitém území, jakož i zájem těch, kteří splnili dané podmínky a respektovali nevyšší povolenou rychlost. Vyšší rychlost jízdy snižuje čas pro vyhodnocení situací, které mohou v provozu nastat a reagovat na ně. To, že žalobce nikoho konkrétně neohrozil, neznamená, že nenaplnil materiální stránku přestupku. Žalovaný proto navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

III. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba **není důvodná.**
12. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.). V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Žalobce se ve lhůtě stanovené pro vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, nevyjádřil. Proto se má za to, že s tímto postupem souhlasil. Žalovaný s takovým postupem souhlasil výslovně.
13. Krajský soud se ztotožňuje se skutkovými i právními závěry správních orgánů. V tomto případě nevystává žádná pochybnost o tom, že se žalobce dopustil přestupku, který mu je kladen za vinu. Níže se soud vyjádří k jednotlivým žalobním námitkám.

a. K námitce podjatosti a jejímu vypořádání správními orgány

14. Tuto námitku krajský soud nepovažuje za důvodnou. Již ze způsobu, jakým žalobce námitku podjatosti uplatnil, je zřejmé, že jeho cílem bylo pouze účelově protahovat délku řízení. Obsahem námitky podjatosti uplatněné v řízení před magistrátem, je jen obecné a ničím nepodložené tvrzení o údajném příbuzenském vztahu pověřené úřední osoby k řidiči

vozidla (žalobci) a ke svědkům (zasahujícím policistům). Námitku podjatosti žalobce nejdříve zaslal e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu dne 18. 10. 2018, tři dny poté, co obdržel předvolání k ústnímu jednání, které se mělo konat dne 22. 10. 2018 (a náhradní ústní jednání dne 11. 11. 2018). Hned následující den se pověřený úředník k této námitce vyjádřil. Uvedl, že mu není známo nic o údajném příbuzenském vztahu. Řízení podle svého vyjádření vede standardně, nemá žádný osobní zájem na vyřízení věci, ani zájem poškodit obviněného, kterého vůbec nezná.

15. Své e-mailové podání žalobce zaslal poštou teprve v den konání ústního jednání. Magistrátu bylo doručeno dne 23. 10. 2018. Tentokrát však na podání chyběl podpis žalobce, proto jej magistrát vyzval k odstranění vad podání do 5 dnů. Zásilku si žalobce převzal dne 8. 11. 2018 a poslední den lhůty (dne 13. 11. 2018) své podání doplnil o chybějící podpis. Magistrát následně usnesením ze dne 10. 12. 2018 rozhodl o tom, že pověřená úřední osoba není vyloučena z projednání a rozhodnutí ve věci.
16. Krajský soud si je vědom judikatury, podle které vznesení námítky podjatosti způsobuje, že v řízení o věci samé nesmí pracovník správního orgánu, na nějž námitka podjatosti míří, činit žádné úkony, vyjma neodkladných úkonů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000-76). Zároveň lze s žalobcem souhlasit v tom, že provedení ústního projednání přestupku nelze podřadit pod úkony, jež nesnesou odkladu.
17. Krajský soud má však za to, že po správních orgánech nelze spravedlivě požadovat, aby tímto způsobem postupovaly při každé, nepodložené námitce podjatosti. V extrémních případech by takový postup mohl vést k paralyzování výkonu státní správy. Obdobný závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30: *„[N]elze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti bromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“* Je vždy nutné zkoumat, zda postup správního orgánu měl za následek porušení veřejných subjektivních práv žalobce a zda mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. V tomto případě tomu tak nebylo.
18. Pokud účastník řízení hodlá uplatnit námitku podjatosti, je na něm, aby ji řádně zdůvodnil konkrétními skutečnostmi, z nichž dovozuje možnost podjatost konkrétní úřední osoby. Tato svá tvrzení musí i řádně doložit. To však žalobce neučinil. Svou námitku podjatosti odůvodnil zcela obecně. I s přihlédnutím ke způsobu, jakým ji uplatnil (viz výše), nemohl očekávat, že tato námitka bude způsobila vyvolat patřičné následky a že tím docílí odložení konání ústního jednání. Pakliže by správní orgán jednání odročil, spravil by o tom účastníka řízení.
19. Pokud by žalobce svou námitku myslel vážně, nic mu nebránilo, aby ji uplatnil řádně a s dostatečným předstihem před konáním ústního jednání. Jestliže navíc žalobce namítá příbuzenský vztah pověřeného úředníka k jemu samotnému, lze předpokládat, že o tomto údajném příbuzenském vztahu žalobce musel vědět mnohem dříve. Žalobce měl informaci o tom, který úředník magistrátu byl pověřen vyřízením věci již v listopadu 2017, kdy

žalobce obdržel příkaz, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku. Žalobce navíc ani nespecifikoval, o jaký příbuzenský vztah k oprávněné úřední osobě a k policistům jde (každý příbuzenský vztah automaticky nezakládá podjatost). Je tak zřejmé, že námitka podjatosti nebyla dostatečně konkrétní.

20. K e-mailovému podání žalobce navíc magistrát nemusel přihlížet. Žalobce jej doplnil v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu až den po ústním jednání. Ani z tohoto pohledu nelze magistrátu vyčítat, že jednání proběhlo dříve, než byla tato námitka posouzena.
21. Za této situace správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud pokračoval v řízení a projednal věc dne 22. 10. 2018. Podstatné v tomto případě je, že i přes zjevnou nedůvodnost námitky podjatosti o ní magistrát řádně rozhodl dřív, než rozhodl o věci samé. Rozhodnutí o námitce podjatosti má pouze deklaratorní povahu a v tomto případě potvrdilo, že pověřený úředník není a během řízení nebyl podjatý. To, že se žalobce neúčastnil ústního jednání, neboť předpokládal, že se nebude konat, bylo jeho vlastní rozhodnutí. Objektivně mu nic nebránilo jednání se účastnit.
22. Pokud jde o námitku podjatosti uplatněnou v odvolacím řízení, krajský soud neshledává pochybení ani v postupu žalovaného. Žalobce v podaném odvolání namítal jednak podjatost pověřené úřední osoby a také podjatost všech zaměstnanců žalovaného. Uváděl, že jsou známí úředníků magistrátu a mají proto motivaci naplnit rozpočtovou kapitolu počítající s pevným příjmem z pokut do rozpočtu magistrátu.
23. K námitce podjatosti konkrétního úředníka krajský soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Z něj je zřejmé, že v době, kdy žalobce odvolání podal (dne 31. 1. 2019), ještě nebyli jeho vyřízením pověřeni konkrétní zaměstnanci. K tomu došlo teprve dne 14. 2. 2019 (viz záznam o určení oprávněné úřední osoby). Co se týče námitky systémové podjatosti všech pracovníků žalovaného, soud také dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný. Rovněž tuto námitku vnímá soud pouze jako snahu o obstrukci.
24. Správní orgán by měl riziko systémové podjatosti posoudit, pouze pokud existují rozumné a objektivní důvody k domněnce, že zde může být nežádoucí vztah, který by mohl negativně ovlivnit postoj úředních osob k výkonu svěřených pravomocí. V tomto konkrétním případě by tomu tak bylo za předpokladu existence důvodného podezření, že by v důsledku plánovaného výnosu z pokut v obecním rozpočtu mohla postoj úředních osob ovlivňovat i jiná než zákonná hlediska (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119). Sám žalobce však žádné takové konkrétní podezření neuvádí, námitku vznáší pouze v obecné rovině. Žalovaný na tuto námitku reagoval ve svém rozhodnutí, což soud považuje za dostatečné.

b. K právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

25. Námitka porušení práva žalobce na vyjádření k podkladům rozhodnutí není důvodná. Podle § 36 odst. 3 věty před středníkem zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) platí, že účastníci řízení musí mít před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení správního řádu již Nejvyšší správní soud opakovaně vyložil, včetně jeho role v přestupkovém řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze

dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29, v němž Nejvyšší správní soud jako dostatečné shledal poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí obsažené v předvolání k ústnímu jednání: „V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 1. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn“ (obdobně viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21, nebo ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017-37).

26. Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. V předvolání žalobce k ústnímu jednání magistrát v poučení uvedl, že je žalobce povinen se včas dostavit na určené místo a že pokud se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy či důležitého důvodu, může magistrát přestupek projednat i bez jeho účasti. Dále magistrát žalobce poučil, že má před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům. V poučení se výslovně uvádí, že žalobce bude moci realizovat své právo na seznámení s podklady u ústního jednání.

27. To, že se žalobce neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, tedy způsobil sám svým vlastním rozhodnutím neúčastnit se ústního jednání. Jeho námitku, že z poučení nemohl pochopit, že poté již tuto možnost mít nebude, považuje soud za neopodstatněnou.

c. K materiální stránce přestupku

28. Tuto námitku soud rovněž nehledal důvodnou. Magistrát k materiální stránce přestupku ve svém rozhodnutí uvedl, že neshledal zvláštní okolnosti, které by snižovaly nebezpečnost jednání žalobce. Ten svým jednáním minimálně ohrozil chráněný zájem, kterým je organizace dopravy na určitém území. Vysoká rychlost jízdy vozidla snižuje čas pro vyhodnocování situací a reagování na ně. Zvyšuje se rovněž brzdná dráha vozidla. S tímto hodnocením se ztotožnil i žalovaný. Pokud žalobce nikoho v daný okamžik neohrozil, neznamená to, že jeho jednání nebylo společensky škodlivé.

29. Krajský soud uznává, že by si dokázal představit o něco konkrétnější odůvodnění naplnění materiální stránky přestupku. V tomto případě se však nejedná o takovou vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Z rozhodnutí magistrátu vyplývá, že policie měřila rychlost na předmětném místě (ulice Sokolova), protože se v tomto úseku nachází přechody pro chodce, zastávky MHD a je zde zvýšený pohyb chodců, cyklistů a bruslařů. Žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v dopoledních hodinách v sobotu, tudíž lze předpokládat, že frekvence chodců a sportovců mohla být v tom čase vyšší. Zároveň žalobce překročil povolenou rychlost poměrně výrazně – zhruba o jednu třetinu. Neřídil přitom osobní, ale nákladní auto, u kterého lze obecně předpokládat delší brzdící dráhu, než u osobního auta. Navíc lze skutečně pochybovat o tom, že dodávku s rokem výroby 2005 lze považovat za „nové vozidlo vybavené celou

řadou systémů k ochraně chodců“, jak ve své žalobě uvádí žalobce. Proto by v případě srážky s jiným vozidlem nebo s chodcem měl střet při rychlosti, jakou jel žalobce, závažnější následky, než střet při nejvyšší dovolené rychlosti. Není přitom podstatné, že v tomto případě k žádné kolizi nedošlo. Společenská škodlivost jednání žalobce z okolností této věci vyplývá dostatečně. “

d. K zavinění žalobce

30. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti, což je nejméně závažná forma zavinění. Poukazovaly na to, že žalobce měl a mohl vědět, že se pohybuje v obci, kde je zákonem omezená rychlost jízdy na 50 km/h a že překročení této rychlosti je přestupkem. Tuto znalost nabyl složením zkoušky a získáním řidičského oprávnění.
31. Ke spáchání předmětného přestupku postačuje zavinění z nedbalosti. O té v tomto případě není podle soudu pochyb. O neexistenci zavinění by bylo možné mluvit pouze v situaci, ve které by zcela chyběla složka vůle, tzn., pokud by žalobce nevěděl, že překročil nejvyšší povolenou rychlost, a zároveň to ani vědět nemohl. Soud má však za to, že při překročení rychlosti o 18 km/h, resp. 15 km/h (po odečtení odchylky 3 km/h) u osoby, která je držitelem řidičského oprávnění, nelze tvrdit, že o překročení rychlosti (a tudíž o porušení zákona) dotýčný nevěděl a nemohl vědět.
32. Již z povahy věci je zřejmé, že přestupku se žalobce dopustil zaviněně, což správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně zdůvodňují. Otázkou zůstává pouze forma nedbalostního zavinění, tedy zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou. V tomto případě by šlo mluvit i o vědomé nedbalosti. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v podobné věci (ve které se jednalo o překročení rychlosti v obci o 13 km/h), „[j]estliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řidičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním ohrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu. V tomto případě tak dle Nejvyššího správního soudu zpravidla nepůjde o nevědomou nedbalost (kdy pachatel neví, že ohrožuje chráněný zájem, ale vědět to má), neboť na základě zkušenosti řidiče lze u pachatele důvodně předpokládat (a vyžadovat) schopnost rozpoznat protiprávní jednání ohrožující účastníky silničního provozu; tedy jde o zavinění úmyslné či vědomě nedbalostní“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, bod 31, obdobně viz rozsudek téhož soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017-54, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48).
33. Pro vznik odpovědnosti za přestupek není rozhodné, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou. Žalobce jednal zaviněně, neboť minimálně měl vědět o tom, že překročil povolenou rychlost. Námitku, že správní orgány neprokázaly zavinění, krajský soud proto nepovažuje za důvodnou.

e. Ke zjištěnému skutkovému stavu

34. Krajský soud nemá pochybnosti ani o tom, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav a obsah spisové dokumentace dostatečně prokazuje, že žalobce se dopustil přestupku, který mu je kladen za vinu.
35. Krajský soud souhlasí s žalobcem v tom, že rozhodnutí správního orgánu musí splňovat požadavky kladené na jeho obsah zákonem. Musí z něj být zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Těmto požadavkům rozhodnutí magistrátu i rozhodnutí žalovaného vyhovuje.
36. Žalobce rozporuje správnost měření rychlosti. Tuto námitku vznesl již v odvolání a žalovaný se s ní dostatečně vypořádal. Žalobce na jednu stranu namítá, že magistrát neprovedl výslech obou strážníků, na druhou stranu však ve svém odvolání obecně zpochybňuje věrohodnost výpovědi policistů. Krajský soud považuje pro zjištění skutkového stavu za dostatečné, že magistrát provedl výslech rozhodujícího svědka – M. F., strážníka, který obsluhoval rychloměr. Z obsahu jeho výpovědi vyplynulo, že prošel školením k obsluze rychloměru (což dokládá osvědčení o úspěšném absolvování základního školení operátora laserového měřiče rychlosti LTU 20/20 TruCAM). Podrobně popsal, kde a jak umístil rychloměr, jak ho nastavoval a jak jej obsluhoval. Současně pořídil dostatečně kvalitní výstup z rychloměru. Krajský soud z toho důvodu stejně jako správní orgány považuje za dostačující výpověď strážníka Fabiána. Za nadbytečné a nevhodné naopak považuje předvolávání a výslech druhého strážníka, neboť provedené důkazy spáchání přestupku jednoznačně prokázaly. Krajský soud nezjistil žádnou skutečnost, která by snižovala věrohodnost výpovědi tohoto svědka.
37. Provedeným dokazováním magistrát postavil na jisto, že žalobce překročil dovolenou rychlost v obci o 15 km/h. Prokazuje to mimo jiné ručně psané oznámení přestupku, oznámení přestupku ze dne 9. 9. 2017, úřední záznam z téhož dne, automatizovaný výstup rychloměru LTI 20/20TruCAM, kalibrovaného a ověřeného k použití do 29. 5. 2018 (podle ověřovacího listu ze dne 30. 5. 2017) a výpovědi svědka – strážníka městské policie, který prováděl měření. Výstup z rychloměru obsahuje jasnou a čitelnou fotografii vozidla žalobce a registrační značku tohoto vozidla. Jde o důkaz pořízený přístrojem a nezávisí na subjektivním posouzení skutečností. Z fotografie je rovněž zjevné, že při zachycení vozidla na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka. Správní orgány neměly důvod mít pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření, které navíc svědeckou výpověď potvrdil strážník městské policie, který měření prováděl.
38. Překročení maximální dovolené rychlosti v posuzované věci dokládá zejména záznam z radarového měření. Takový výstup představuje dostatečný důkaz o rychlosti, kterou se automobil pohyboval, nejsou-li z okolností případu patrné pochybnosti o vypovídací hodnotě či správnosti takového důkazu, nebo pokud obviněný záznam relevantně nezpochybnil. Ze záznamu z radarového měření je patrné, jaké vozidlo bylo měřeno, kde a kdy došlo k měření a jaká je v daném úseku nejvyšší dovolená rychlost. To ostatně odpovídá i místu přestupku specifikovanému ve výroku rozhodnutí magistrátu.
39. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce, že z fotografických snímků vozidla není patrné místo spáchání přestupku. Fotografie z místa přestupku se vždy zaměřují primárně na vozidlo, aby byla čitelná registrační značka a zřetelná tovární značka automobilu. Soud

nesouhlasí s žalobcem, že jsou pořízené fotografie nekvalitní. Je z nich zřetelně poznat registrační značku automobilu žalobce, jakož i to, že rychloměr byl při měření rychlosti zaměřen na automobil žalobce. Na snímcích založených ve spise k záznamu o přestupku je uvedena i adresa místa měření rychlosti. Podle krajského soudu proto není o místě spáchání přestupku pochyb.

40. Nelze souhlasit ani s žalobní námitkou, že se správní orgány bezdůvodně nezabývaly otázkou vlastnictví rychloměru, včetně toho, jakým způsobem předmětný rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla, kdo a kde archivuje data z rychloměru a kdo zabezpečuje jeho servis. Zabývat se těmito otázkami by za zjištěného skutkového stavu bylo nadbytečné. Žalobce navíc ani konkrétně neuvádí, jak by případné zodpovězení těchto otázek mohlo ovlivnit výsledek řízení. Za důležité soud považuje to, že bylo prokázáno ověřovacím listem, že autorizované metrologické středisko (Český metrologický institut) provedlo zkoušku rychloměru. Ověřovací list deklaruje, že předmětný silniční rychloměr LTI 20/20TruCAM má požadované metrologické vlastnosti a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel.
41. Pokud jde o námitku, že při převodu dat z rychloměru do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze, krajský soud k tomu uvádí, že není běžné, že by převod dat z rychloměru do analogové podoby obsahoval doložku autorizované konverze. Žalobce blíže nezdůvodňuje, proč by tomu tak mělo být. Ani tato námitka tak není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

42. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. listopadu 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

B. Z.